

СОЛОВ'ІНИЙ ГОЛОС ЗАРІЧНЕНЩИНИ

Понад три десятки років життя Василя Смагляка нерозривно пов'язане з культурно-освітньою нивою. Шістнадцять з них – він художній керівник Зарічненського районного Будинку культури. Неповторний солов'їний голос Василя Івановича звучав у кожному куточку нашого краю та далеко за його межами. І повсюди зворушений глядач дивується глибині таланту й силі почуттів, які закладені в кожную пісню улюбленого співака.

◆ МАЙСТРИ СЦЕНИ

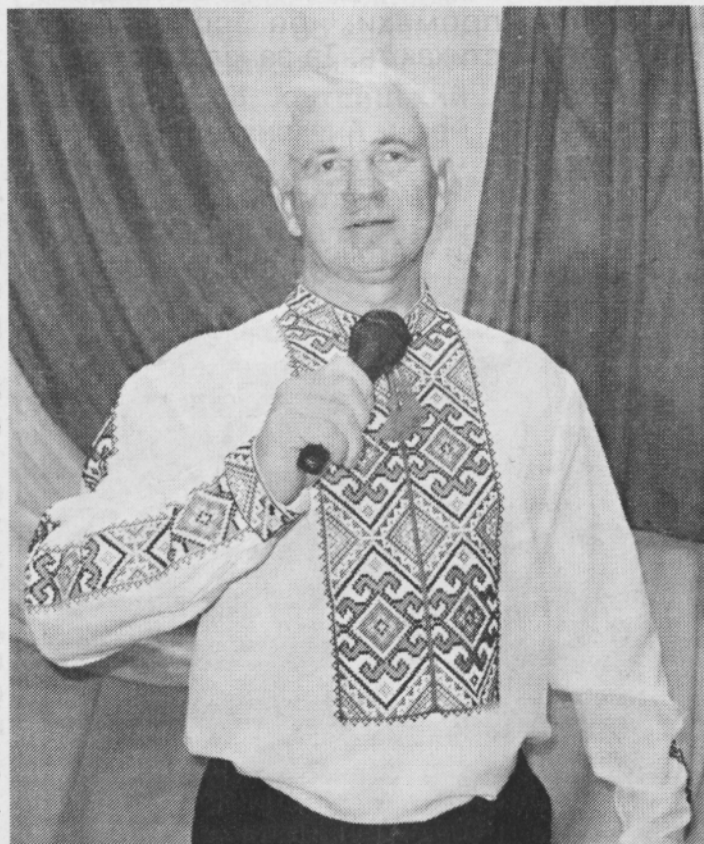
Кожного разу, коли чує, як називаю його «солов'їним голосом Зарічненщини», Василь Смаглюк, з властивим йому професіоналізмом, пробує заперечити: «Солов'їний голос – це тенор. У мене – баритон.» Всупереч цим коліжанським зауваженням, застаюсь при своїй думці. Й вперто додаю: «А ще ти для мене – справжній народний артист. Навіть попри те, що не маєш звання. Бо воно в серцях тих, хто щиро шанує твій вокальний талант.» Гадаю, зі мною погодяться всі, залюблені в голос Василя Смагляка, слухачі.

Розмову з талановитим земляком, в минулому – колегою по сцені, ведемо напередодні Дня працівників культури та майстрів народного мистецтва.

– Звідкіля бере початок твоя пісня? - найперше про що запитую у свого співрозмовника.

– Звісно, що з дитинства. Наша сім'я, певне, одна з перших у Дібрівську, хто мав в хаті телевізор. Ще зовсім малим слухав, як співає Муслім Магомаєв, згодом – Лев Лещенко і, дивлячись на своє відображення в дзеркалі, старався передавати манеру їх виконання. А у 1985 році, з

центрі почав, ще будучи студентом інституту культури. Фольклор мені завжди був дуже близьким, я навіть співав у гурті «Джерело», під керівництвом Івана Сенельнікова. Й, коли на першому уроці з фольклору в інституті культури та етнографії викладач Людмила Гапон запропонувала нам покласти на ноти фольклорний твір, я зробив це дуже швидко. Тоді й отримав пропозицію на співпрацю з центром народної творчості. Довгий час співав в хорі духовної музики «Покрова». Й досі на пам'ять знаю всю Літургію, адже ми співали на службі в храмі. Як соліст народного хору при тракторному заводі виступав свого часу на концерті в тодішньому Ленінграді. Рік очолював народний хор «Горинь» при Рівненському радіозаводі. Співав в хорі «Верес» при міському Будинку культури. З фольклорно-етнографічними експедиціями об'їздив усю Рівненщину. Й на слух

спеціалісти обласного рівня завжди зазначають: «Зарічне у будь-який час може дати 2-3 годинну концертну програму найвищого професійного рівня». У двох колективах я співаю – «Батьківська хата» і «Криниця». Третій, «Журавку», уже рік, як очолюю. Добрим досвідом роботи, причому успішним, був для мене хор районної лікарні. Я очолював його близько трьох років. Ми мали друге місце в області серед колективів художньої самодіяльності закладів охорони здоров'я.

нагоди урочистостей до Дня Перемоги, в село з'їхалось чимало ветеранів, партизанів з усієї України, а ще багато колективів художньої самодіяльності та працівників культурно-освітніх закладів. Були й представники Рівненського музичного училища. Батько на той час був головою Дібрівської сільської ради. Він сам чудесно співав і завжди був небайдужим до сцени, отож попросив спеціалістів перевірити мій слух і голос, зауваживши, що я навіть самотужки навчився грати на гармошці. Мене запросили до Рівного на прослуховування, за тим за два тижні я пройшов весь перший курс музичного училища з сольфеджіо (теорія музики) і, в результаті, успішно склав екзамен до цього закладу. Після його закінчення поступив до інституту культури. Хочу зауважити, що за спеціальністю я не вокаліст-виконавець. Я – хормейстр, тобто диригент, керівник хорового колективу. І мікрофон, як естрадний виконавець, я вже освоїв тут, у Зарічному. Під час навчання співав і в народному хорі, і в академічному, займався фольклором. А мій шлях на естраду розпочався із Заріченського Будинку культури 13 серпня 2001 року. До того вісім років я працював на посаді провідного методиста з фольклору та етнографії при Рівненському обласному центрі народної творчості. Працювати в

можу відрізнити, колектив якого району звучить зі сцени. Не раз і не двічі виступав з колективами області на сцені Палацу культури «Україна» в Києві. А далі сімейні обставини так склались, що я повернувся до рідних витоків.

Зарічне стало для Василя Смагляка тим перехрестям життєвих доріг, на якому зустрів не лише щирих друзів, колег. На ньому він повінчав свою долю піснею і любов'ю.

– Були дві знакові зустрічі, – каже Василь. – Сергій Федосюк наміцно прив'язав мене естрадною піснею. Саме завдяки йому в моєму репертуарі з'явилися перші пісні, що їх виконували Павло Зібров, Іво Бобул, Микола Мозговий. А Наталя Гриненко стала моєю дружиною, музою. Маємо на двох двоє синів та троє онучат, теж хлопців. Роки так швидко збігли, що й не зогляділись, коли стали дідусем і бабусею.

– Як почуваєшся на сцені і вдома, знаючи, що поруч тебе Заслужений працівник культури України?

– Це лиш дає поштовх до праці. У Наталі унікальна чистота інтонації пісні. Це особливий дар. Тож стараюсь працювати з максимальною віддачею. Я не люблю халтури на сцені. Як художній керівник Будинку культури неймовірно пишаюсь тим, що ми маємо п'ять професійних колективів на сцені – три з яких мають звання "народний", ще один – "зразковий". Відрадно, що

Виступали на сцені Рівненського драмтеатру. Особливо трепетне відношення у мене до нашого сімейного колективу Смаглюків. В пам'яті – виступ на сцені Палацу культури «Україна» з піснею мого діда Петра «Ой, хмариться ще й туманиться». У діда був такої сили голос, що нам усім до нього не дорівнятися. Коли співав з ним дуетом, на очі котились сльози. Надзвичайно проникливий голос у батька та брата Олександра. Він, до речі, теж закінчив інститут культури.

– А яка вона, найулюбленіша пісня Василя Смагляка?

– Їх багато, все залежить від стану душі. Зараз це «А вже осінь прийшла». Кожна пісня, яку пропускаєш через душу, серце, стає улюбленою. У моєму репертуарі таких набереться до трьох десятків. Коли виходжу на сцену, шукаю в залі чиїсь небайдужі очі і саме для цієї людини й співаю. І від її сприйняття залежить і моє виконання. Кожну пісню стараюсь проживати сам. Ніколи не наслідую тих, хто виконував цей твір раніше. Відтак і народжується вже моя історія, моя драматургія, моя пісня. Через те, мабуть, і сприймається вона людьми.

– Щиро сподіваюся, що таких пісень буде все більше і більше в твоєму репертуарі. І солов'їний голос Василя Смагляка лунатиме не лише на теренах Заріченщини, а й далеко-далеко за її межами.

Галина ГАВРИЛОВИЧ